

Pe lacul european al lebedelor, este stânjenitor să te simți mereu „rătușca cea urâtă”, cu penaj de rând și măcăit strident, inoportună printre suratele cu sânge albastru, ca un acord de manea într-un sublim balet ceaicovskian.

Să fii mereu tratată de sus, alungată și jumulită, doar privind din ascunzișuri un „pas de deux” în care, banală și fără urmă de grație, nu vei fi niciodată protagonistă. Să știi cât de lipsite de compasiune pot fi, în realitate, cele mai fermecătoare și suave lebede care își au, printre ele, de altfel, „rătuștele” lor. Și strigând cu deznădejde:

„- Omorâți-mă, omorâți-mă, nu merit să trăiesc!”

Nemulțumirea de noi înșine, acest complex de rătușcă urâtă, s-a banalizat la noi precum gripa de sezon, rebelă și netratabilă. Și, cum „nimic din ce e omenesc nu ne este străin” ignorăm cu multă îngăduință pentru slăbiciunile noastre esența a ceea ce suntem, încrederea în ceea ce putem fi. Ne-am desolidarizat de noi înșine, „dezbrăcându-ne” jenați de haina unei identități care nu ne convine. Trădându-ne cu mâna pe inimă, de câte ori mai cântă vreun cocoș pe plaiurile natale. Petru trăiește în fiecare și nici pe luda nu-l disprețuim.

Păcatele unora dintre compatrioți devin păcatele tuturor, brand de rătușcă urâtă, etichetă fosforescentă pe haina noastră națională, onorabilă, în fond.

De la egocentrismul naționalist cultivat de comunism, până la așa-zisa libertate democratică de a nu mai fi patrioți și de a ne disprețui pe noi înșine, drumul s-a parcurs primejdios de rapid. Azi tăiem cu sărg copacul pe crengile căruia suntem flori și roade.

Uneori, păianjenii își pot țese pânza stelată în voie pe ferestre și pe inimi, iar liliecii pot dormi agățați de draperiile prăfuite de catifea ale ființei. Timpul poate încremeni în nisipul unui sfert de veac deloc agreabil. Pentru că nu mai răstoarnă nimeni clepsidra. Uitare? Nepăsare? Neștiință? „De ce eu?” „De ce noi?” „De ce alții?”...

Dar, așa cum n-am putea începe un an nou cu pragul nemăturat, căminul nesfințit și nesorcovit, n-ar trebui oare să facem curățenie ca la carte în casa noastră de 238.391 km², cu vedere la mare și terasă spre Carpați? Cu atât mai mult cu cât „n-avem ce face, trăim în lăuntru istoriei și trebuie să o facem mai bună sau să pierim odată cu ea”. (O. Paler)

Deci... să ne ștergem lună ferestrele către lume, în care să ardă înflăcărare mușcatele și să se coacă parfumate gutuile. Să ne scuturăm cu zel preșul național pe care scrie ospitalier, în a doua noastră limbă maternă, „Welcome”. Să ne punem bine capacul butoaielor cu varza pitoresc mirositoare a năravurilor moștenite sau de import. Să ne măturăm mormanele de semințe ale statului degeaba. Să scăpăm de aroganta prejudecată că doar străinătatea ne dă valoare. Să nu ne mai amanetăm viitorul dezrădăcinat, ca marfă de export. Să ne punem frumos pe rafturi în cămări tradițiile pentru următoarele secole. Să ne umplem iar munții cu brazi și cerbi, dealurile cu livezi și vii, plopii fără soț cu privighetori, câmpiile cu roade și fântâni, apele cu pești și nuferi. Să nu le mai considerăm coșuri de gunoi. Să lustruim, mai ales, oglinda în care ne privim chipul și sufletul.

Să ne căutăm... acolo unde merităm să ne găsim!

Dacă nu soldați disciplinați ai civilizației și strategii calculați în ale economiei, vom trece prin istoria universală cu lada noastră de zestre culturală pe umeri, imaginativi, isteți, spontani, calzi

sufletește, descurcăreți, cu hazul nostru de necaz și atât de imprevizibili...

Poți fi „rățușca cea urâtă” când tu ești „Păstorul liniștit” din naiul lui Zamfir, când te scalzi în „Valurile Dunării” lui Ivanovici, când îți cântă „Ciocârlia” lui Grigoraș Dinicu, îți sprijină cerul înalt Infinita Coloană a lui Brâncuși, îți străjuiesc zarea Sfinxul, Cetatea Neamțului, Putna cea sfântă și Luceafărul lui Eminescu, trăiești pe mica ta „gură de rai” și ai pe umeri aripile lui Vlaicu, ale lui Vuia și Coandă...?

Ești acolo unde te cauți.

Poți să ai 1000 de motive să te urăști, dar 1001 să te prețuiești, deci să te salvezi.

Ca în povestea cu rățușca cea urâtă. Plecându-și capul pe luciul apei și așteptând să fie omorată de nobilele sale surate, și-a văzut chipul oglindit. **Era, de fapt, o lebădă!**

P.S. Morala poveștii: „Nu-i nimic dacă te naști printre rațe, numai să ieși dintr-un ou de lebădă.”
(H.Ch. Andersen)

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu